

И леко потръпнаха от почуда и неприятна изненада.

Едър, тъмен смок лакомо пиеше млякото, което му бяха отделили.

Пътниците побързаха да станат от гостоприемната трапеза. Благодариха, обдариха овча рите, които не искаха да приемат парите, макар че не бяха задължени да дават приселка на чуждоземни пратеници и гончии, и отново поеха пътя към близката престолнина. По пътя ги срещаша стадата на болярите, които отиваха на паша. Млади моми оставяха прането си и дълго следяха с взор тугинската дружина, след това отново почваха да удрят с чумширови бухалки чергите и дрехите си край брега на Етъра.

В далечината израстваша гора от бойници и кубета. Пратениците заприха конете си, омъгловани от чудната гледка.

Три крепостни обръча обгръщаха неканите из прегръдките на реката хълмове. Сякаш три огромни кораба плуваха над пенливите етърски талози: Царевец, Трапезица и Момина крепост. Никъде, по целия свят нямаше подобен град. И с думи не можеше да се опише.

Трикорабник... *Trinavis*.....Триново... Търново...

А между Трапезица и Царевец се издигаше, пряко към течението на реката, друг висок и як зид, който затваряше към югозапад цялата могъща твърдина, съчетана от непристъпни калета, защитена от стени, дебели от шест лакти. Кротко димяха в ранния час кумините на къщите във Фружка махала, изникнала върз малката равнина, опасана от южния завой на Етъра. Утринните слънчеви лъчи изтръгваха блясъци от многобройните кубета. Вече ясно се различаваха, украсените с червени знаменца, дълги копия на блястителите, които се разхождаха по страшните бойници.

Когато дружината приближи главната градска порта на богоспасния Царевград, катепанът на крепостта се яви върз площадката над портата, наведе се и извика:

— От къде сте и за какво пристигате?

— Пратеници на благочестивия сръбски крал Стефан Радослав! —